

ת"פ (רחובות) 64385-02-18 - מדינת ישראל נ' חירי סולב

ת"פ (רחובות) 64385-02-18 - מדינת ישראל נ' חירי סולב ואח'שלום רחובות

ת"פ (רחובות) 64385-02-18

מדינת ישראל

נגד

1. חירי סולב

2. קאיד סלב

בית משפט השלום ברחובות

[02.12.2024]

כבוד השופטת אושרית הובר היימן

גזר דין

1. הנאשמים הורשעו, ע"י כב' בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, במסגרת ערעור שהגישה המאשימה על הכרעת דין מזכה שניתנה ע"י מותב זה, בעבירה של פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה בצוותא חדא - עבירה לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, בעבירה של פריצה לבניין שאינו דירה או בית תפילה בצוותא חדא - עבירה לפי סעיף 407(א) לחוק העונשין יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, בעבירה של היזק לרכוש במזיד בצוותא חדא - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, ובעבירה של החזקת מכשירי פריצה - עבירה לפי סעיף 409 לחוק העונשין. כתב האישום:

2. על פי כתב האישום המתוקן, ביום 09.08.17, בשעה 01:17 לערך, הגיעו הנאשמים ברכב מסוג "טויוטה", לז. 6380862, השייך לנאשם 1 (להלן: "הרכב"), לבניין משרדים ברחוב נחל חריף 6 באזור התעשייה ביבנה (להלן: "המקום"), כאשר ברכב ציוד כגון כפפות צמר, 2 פנסים, פלייר פטנט ולום (להלן: "הלום"). בהמשך לכך, בעוד הנאשם 1 המתין בסמוך למקום, נכנס הנאשם 2 למקום, כאשר כפפות על ידיו והוא נושא עמו את הלום, עלה לקומה הראשונה במקום ובעזרת הלום פרץ את דלת האש, המפרידה בין מדרגות המקום לבין המשרדים בקומה.

3. בהמשך, נכנס הנאשם 2 לקומה הראשונה במקום, ניגש למשרדי "א"י אי אס בע"מ" (להלן: "המשרד") השייך למר אדוארד ברבש, החדיר את הלום בין המשקוף לדלת המשרד ופרץ את דלת המשרד, תוך שגרם נזק למשקוף הדלת, נכנס למשרד שוטט בו תוך שהוא מחטט במקום ומותיר בו בלגן, ולאחר זמן קצר יצא מהמשרד. לאחר האמור, ניגש הנאשם 2 למשרד "כרמי גורדני בע"מ" (להלן: "משרד גורדני") השייך לגב' כרמי גורדני, ובעזרת הלום פרץ את דלת משרד גורדני (להלן: "הדלת") כך שזו נפתחה כדי רווח, דרכו נכנס הנאשם 2 למשרד גורדני, אחר חיטט הנאשם 2 בארונות ובמגירות, וכן עקר כספת המכילה צ'קים רבים חתומים, הסכמי שכירויות וערבויות שונות (להלן: "הכספת"), אשר הייתה מקובעת באמצעות ברגים לרצפה, ויצא מהמקום כשהוא נוטל הכספת עמו ותוך שהוא עוקר את הדלת ממקומה, על מנת להוציא את הכספת ממשרד גורדני.
4. כאשר יצא הנאשם 2 מהמקום, רץ לעברו הנאשם 1 נוטל את הכספת לידי ושהניים התרחקו מהמקום.
5. במעשיהם המתוארים לעיל, התפרצו הנאשמים בצוותא חדא לבניין משרדים ולשני משרדים במטרה לגנוב, הזיקו במזיד לרכוש וכן גנבו כספת תוך שהם נוטלים ונושאים אותה מהמקום ללא הסכמת הבעלים, במרמה וללא תביעת זכות בתום לב וכשהם מתכוונים בשעת הנטילה לשללה שלילת קבע. כן, החזיקו הנאשמים בפלייר פטנט ולום, מכשירים המשמשים לפריצה.
- הטיעונים לעונש:
6. מטעם המאשימה, הוגשו כראיות לעונש גיליונות הרישומים הפליליים של הנאשמים (במ/1, במ/2). ב"כ המאשימה ציינה בטיעוניה, כי לחובת הנאשם 1 שלוש הרשעות קודמות, גמר דין והרשעה אחת מאוחרת לביצוע העבירות מושא כתב האישום דנן, ולחובת הנאשם 2 הרשעה אחת קודמת, גמר דין ושתי הרשעות מאוחרות. בהקשר זה נטען, כי הנאשמים לא הורתעו לבצע עבירות נוספות במקביל לניהול ההליכים בתיק זה וחרף ניהולם כנגדם.
7. ביחס לנסיבות ביצוע העבירה, טענה ב"כ המאשימה לתכנון מוקדם, לתחכום, להצטיידות בכלי פריצה, לחלוקת התפקידים בין הנאשמים, למשך הזמן הארוך של אירוע ההתפרצות, להיות המעשה ברוטלי ואלים, להרס שהותירו הנאשמים במקום, לעקירת הכספת ולפוטנציאל ההסלמה של האירוע.
8. בנוסף, טענה ב"כ המאשימה לנזקים הנלווים שנגרמו למתלוננים בשל ביצוע העבירות נשוא כתב האישום, ובפרט תחושת חוסר האונים והחדירה לפרטיות, העובדה שהעסק לא יכול היה לחזור לפעילות לאחר אירוע הפריצה, הפגיעה (או הפגיעה הפוטנציאלית) בלקוחות של העסק, משנגנבו שיקים של לקוחות העסק.
9. ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, ובהם פגיעה ממשית ברכוש הציבור, ופגיעה בקניינם וביטחונם האישי של המתלוננים.
10. ביחס למדיניות הענישה, טענה ב"כ המאשימה לחומרה היתרה המיוחסת בפסיקה לעבירות הפריצה, והפנתה לפסקי דין אשר משקפים, לשיטתה, את הענישה הנוהגת, אליה אתייחס בהמשך.

11. כן, הפנתה ב"כ המאשימה לקביעה ב - עפ"ג (מחוזי ב"ש) 29045-12-21 גהאד שמאסנה נ' מדינת ישראל (נבו 23.2.2022), לפיה יש לראות בשני הנאשמים אחראיים ביחד ולחוד לכל העבירות המיוחסות להם בכתב האישום, ללא קשר לחלקם הפיזי בביצוען.
12. בהמשך לאמור, טענה ב"כ המאשימה למתחם ענישה הנע בין 16 - 30 חודשי מאסר, בצירוף ענישה נלווית.
13. ביחס לחלופי הזמן מביצוע העבירות, ציינה ב"כ המאשימה את היעדרויות הנאשמים מהדיונים ואת פרק הזמן שנוסף להליך בעקבות ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי על הכרעת הדין המזכה. לפיכך, טוענת המאשימה, אין מקום לקבל טענה של עינוי דין.
14. עוד צוין, כי הנאשמים לא לקחו אחריות ולא החלו הליך טיפולי ובנוסף אף נפתחו כנגדם תיקים פליליים נוספים בהם הורשעו.
15. סופו של דבר, עתרה המאשימה כי בית המשפט יגזור על כל אחד מהנאשמים עונש של 22 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסרים מותנים, קנס ופיצוי משמעותי למתלוננים.
טיעוני ההגנה לעונש:
טיעני ב"כ הנאשם 1:
16. לטענת ב"כ הנאשם 1, המתחם לו טוענת המאשימה אינו מבוסס בפסיקה שהוגשה על ידי התובעת וממילא לא קיימות בענייננו נסיבות מיוחדות לחומרה המצדיקות מתחם כה גבוה כפי שעתרה לו. מנגד, כך נטען, מתקיימות נסיבות לקולה, כמו למשל העובדה שהרכוש הגנוב לא נמצא בידי הנאשמים וכי לא נעשה בו שימוש כלל, באשר לנזק במקום אין כל ראיה להיקפו ולשיעורו ועל כן, נטען, יש להניח כי מדובר בנזק מינימאלי.
17. עיקר טיעוניו של ב"כ הנאשם 1 הוקדש לטענת חלופי הזמן מאז בוצעו העבירות בהן הורשעו הנאשמים; ראשית, נטען כי חלופי הזמן אינו עומד לחובת הנאשמים, שכן הם לא ניהלו הליך סרק שעה שבית משפט זה זיכה אותם והם הורשעו בערעור, וכי ממילא אינו עומד לחובת הנאשם 1, אשר הקפיד להתייצב לרוב הדיונים שהתקיימו בתיק.
18. שנית נטען, כי עפ"י ההלכה הפסוקה יש ליתן משקל משמעותי לפרק הזמן שחלף מאז בוצעו העבירות ולעניין זה הפנה לע"פ 2103/07 אביהו הורוביץ נ' מדינת ישראל (נבו 31.12.2008), בפסקה 336. כן, הפנה הסניגור ל - רע"פ 8009/10 מיכה זכאי נ' מדינת ישראל (נבו 20.1.2011), שם הקל בית המשפט בעונש המאסר שנגזר על הנאשם לשמונה חודשי מאסר, חלף שנת מאסר, מהטעם שיש ליתן ביטוי לחלופי הזמן הניכר ממועד ביצוע העבירות, כ-13 שנים, וכן ל - ת"פ (מחוזי מרכז) 13535-09-20 מדינת ישראל נ' עדן עזריאל סבן (נבו 13.3.2023) - שם, בית המשפט מצא לחרוג ממתחם הענישה מטעמי צדק, אך קבע כי שיהיו ההליכים בתיק אינו מצדיק את ביטול הרשעת הנאשם.

19. עוד טען ב"כ הנאשם 1, כי יש לשקול את חלוק הזמן גם בהקשר נסיבות חייו של מרשו, שבחלוק השנים נישא והפך לאב לשישה ילדים.
20. באשר לעברו הפלילי של הנאשם 1, נטען כי העבירה האחרונה בוצעה על ידו בשנת 2020 (וזו שלפניה בשנת 2010), וכי על כן אין מדובר בעבר מכביד.
21. ביחס לנסיבות ביצוע העבירות, נטען כי חומרתן פחותה מעבירה של התפרצות לדירת מגורים, בפרט בבחינת פוטנציאל ההסלמה, שכן העבירות בוצעו בשעת לילה מאוחרת כאשר לא צפויים להיות אנשים בבית העסק, הכספת והרכוש שבתוכה לא נלקח ובסופו של דבר לא "נוצל". באשר לביצוע העבירה בצוותא, נטען, כי יש ליתן משמעות לעובדה שהנאשם 2 הוא זה שנכנס פנימה לבית העסק, לקח את הלום וגרם את הנזק למקום, כן נטען ביחס לכלי הפריצה כי מדובר בכלים בעלי שימוש כפול ולא בכלי פריצה מובהקים.
22. באשר למתחם הענישה, טען ב"כ הנאשם כי יש לקבוע מתחם שתחילתו בעבודות שירות, ובית המשפט התבקש למקם את הנאשם 1 בתחתית המתחם, כך שהעונש שיגזר עליו יהיה מאסר בדרך של עבודות שירות. ביחס לרכיב הפיצוי, עתר ב"כ הנאשם 1 לקביעת פיצוי ברף הנמוך, משלא הוכח שיעור הנזק. לעניין מתחם הענישה, הפנה ב"כ הנאשם 1 לפסיקה, לה אדרש בהמשך.
23. כן, עתר ב"כ הנאשם 1, להורות על שחרורו של רכב הטיוטה שבבעלות הנאשם 1 ואשר עדיין מצוי בחזקת המדינה לידי, שעה שהמאשימה לא ביקשה לחלוטו. בהקשר זה, נטען כי יש ליתן משקל, בעת גזירת הדין, גם לנזק שנגרם לרכב לאורך השנים ולירידת הערך שלו.
24. סופו של דבר, עתר ב"כ הנאשם 1, למקם את מרשו בתחתית מתחם הענישה ולגזור עליו מאסר בדרך של עבודות שירות, לצד עונשים נלווים. לעניין הפיצוי, עתר לקביעתו ברף נמוך, בשים לב לכך ששיעור הנזק לא הוכח ע"י המאשימה.
- טיעוני ב"כ הנאשם 2:
25. ב"כ הנאשם 2 הצטרף לטענות ב"כ הנאשם 1.
26. לטענת ב"כ הנאשם 2, עניינו של תיק זה אינו שונה מעניינם של תיקים דומים אחרים ולא מתקיימות בו נסיבות מיוחדות לחומרה, המצדיקות את עתירתה העונשית המחמירה של המאשימה.
27. ביחס למתחם הענישה, טען ב"כ הנאשם 2 כי הוא נע בין 6 חודשי עבודות שירות, עד ל-18 חודשי מאסר בפועל. כתימוכין לטענתו זו, הפנה הסינגור לפסיקה לה אדרש בהמשך.
28. נטען, כי אמנם הנאשמים ניהלו את ההליך, אך לא היה זה ניהול סרק, אלא נדרש שעה שכלל עדויות רבות, חוות דעת מומחים, טענות משפטיות רבות, וכל אלו הביאו לזיכויים ע"י בית משפט זה, ורק לאחר מכן הורשעו במסגרת הערעור.
29. נטען, כי בחלוק השנים, נשתנו נסיבותיהם של הנאשמים. ביחס לנאשם 2, צוין כי הינו בן 38 כיום, מנהל מערכת יחסים זוגית ועובד לפרנסתו.
30. עוד טען ב"כ הנאשם 2, כי בית המשפט המחוזי לא התערב בקביעות מותב זה ביחס לפגיעה בזכויותיהם של הנאשמים במסגרת החקירה, וכי גם לכך יש ליתן משקל בעת גזירת הדין.
31. לבסוף עתר ב"כ הנאשם לקבוע מתחם שתחילתו ב-6 חודשי מאסר שיכולו שירותו בעבודות שירות וכי בית המשפט יגזור על הנאשמים עונש בתחתיתו של מתחם זה, בדרך של עבודות שירות.
- דברם אחרון של הנאשמים:
32. הנאשמים לא ביקשו לומר דבר לבית המשפט בטרם גזירת הדין.
- חוות דעת הממונה על עבודות השירות:
33. לאחר הטיעונים לעונש, מבלי להביע דעה ומבלי לטעת ציפיה בקרב הנאשמים, התבקשה חוות דעת הממונה על עבודות השירות בעניינם. עפ"י חוות דעת הממונה, נמצאו שני הנאשמים כשירים לביצוע עונש מאסר על דרך עבודות שירות.
- דיון והכרעה:
- קביעת מתחם העונש ההולם:
34. מתחם העונש ההולם ייקבע, בהתאם לעקרון ההלימה, תוך מתן משקל לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות ביצוע העבירה.
- הערכים המוגנים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם:

35. הערכים המוגנים הנפגעים מביצוע עבירה של התפרצות לבניין, שאינו מקום מגורים או תפילה וביצוע גניבה, הם שמירה על שלום הציבור, תחושת הביטחון, שלוות הנפש, הגנה על רכושו של הציבור, ביטחון ופרטיותו. המדובר בעבירה מסוג פשע, אשר העונש המקסימאלי שנקבע לצידה הינו 7 שנות מאסר.
36. במעשיהם פגעו הנאשמים בזכות לקניין, בצורך להבטיח לבעלי העסקים יכולת לנהל את עסקיהם באופן תקין ורציף, כפי שנפסק "עסקו של אדם בוודאי כאשר מדובר בעסק פרטי, הינו מטה לחמו והרבה פעמים מהווה מרכז חייו. על כן גם כשמדובר בניסיון פריצה מסוג זה, ישנה הפרה בוטה של פרטיותו של אדם" (ע"פ 37298-02-12 (חי') מדינת ישראל נ' ברונפמן (פורסם בנבו, 17.05.12)).
37. אמנם עבירות של התפרצות לבית עסק, נתפסות כבעלות חומרה פחותה בהשוואה לעבירות התפרצות לבית מגורים, אך אין להקל בהן ראש; עבירות מעין אלו, פוגעות במישרין ברכוש ובקניין, הן פוגעות בתחושת הביטחון, של בעלי העסקים, של סביבתם וכן של החברה בכללותה ועל בית המשפט לשים לנגד עיניו בעבירות אלו את הפגיעה בעמלו של אדם לייסד ולקדם את עסקו, מבלי להיות חשוף לסיכון כי יגיע פורץ ויקושש את פרי עמלו. לא זו בלבד, עבירות מעין אלו מביאות, ולו בעקיפין, לפגיעה בכיסו של הציבור כולו, וזאת בדרך של הגדלת הוצאות המיגון ועלויות הביטוח והן מייצרות תחושות של חדלון וחוסר אונים.
38. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו, הינה משמעותית; העבירות שבוצעו הן פרי תכנון מוקדם; בחירת העסקים שנפרצו אינה מקרית ואקראית; כך גם לא השעה בה בוצעו העבירות; העבירות בוצעו ע"י הנאשמים בצוותא חדא, כאשר חלקו של כל אחד מהם בביצוען הוגדר מראש וחלוקת תפקידים זו נועדה להגדיל את סיכויי השלמת העבירות וההימלטות מהזירה - הנאשם 2 פרץ בכוח את דלתות המשרדים תוך גרימת נזק, נכנס פנימה, שוטט חיטט בחפצים וגנב, בעוד שהנאשם 1 המתין לו ברכבו בקרבת מקום קיבל לידיו את הכספת והשנים נסעו מהמקום; הנאשמים הגיעו אל מתחם המשרדים בו בוצעו העבירות כשהם מצוידים בכלי פריצה (כפפות צמר, פנסים, פלייר פטנט ולום), אמנם אין עסקינן בכלים מתוחכמים אלא בכאלו שיכולים לשמש גם כלי עבודה אך די היה בהם בכדי לאפשר את הפריצה, את כיפוף משקופי הדלתות ואת עקירת הכספת ונטילתה; הנאשמים, במעשיהם גרמו נזק לבעלי העסקים בפגיעה במבנה המשרדים ובנטילת הכספת וכן הזיקו ללקוחות העסקים, אם כי שיעורו של הנזק והיקפו לא הוכחו; הכספת לא אותרה והגניבה לא הושבה לבעליה ופוטנציאל הנזק בעקבות הגניבה הינו רב, בשים לב לטיבם של המסמכים שהוחזקו בה (כגון, שיקים וערבויות).
- מדיניות הענישה הנוהגת:
39. באשר לעבירות הרכוש, העיון בפסיקה המקובלת מלמד כי בעת קביעת המתחם, מובאים בחשבון מספר פרמטרים. בין אלו, יש משמעות לשאלה האם המעשה מתוכנן או ספונטני; האם מדובר בעבירה שבוצעה תוך שימוש בכלים ייעודיים ובתחכום; האם בוצעה העבירה בצוותא; הנזק שנגרם לבית העסק; טיבו של הרכוש שנגנב ושווי; פוטנציאל הנזק ויתר הנסיבות האופפות את העבירות.

40. אביא סקירה, בלתי ממצה, של פסיקה המשקפת לדידי את מדיניות הענישה, הגם שחלק מהאירועים שיובאו להלן נופלים בחומרתם מהעבירות בהן הורשעו הנאשמים, וחלקם עולים בחומרתם על נסיבות המקרה דנן, והדבר נלקח בחשבון;

40.1 רע"פ 8114/10 אבו חדיד נ' מדינת ישראל (7.11.10) - נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, שהורשע בביצוע עבירה של התפרצות לבית עסק וגניבה ממנו. במקרה זה התפרץ הנאשם למשרד וגנב מחשב ופריטים נוספים. בית המשפט המחוזי החמיר את עונשו ממאסר מותנה ל-7 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון הותיר את העונש על כנו, תוך שנתן דעתו לעברו הפלילי ולצורך בהרתעה.

40.2 רע"פ 2326/15 עידן בנימין נ' מדינת ישראל (14.4.15) - המערער הורשע בעבירת התפרצות לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה. הנאשם פרץ למשרד בכך שפתח את דלת הכניסה באמצעות מפתח, נכנס פנימה וגנב מזוודה ובה מסמכים שונים, צ'קים בסך ₪ 13,000 ותכשיט בשווי ₪ 60,000. על הנאשם נגזרו 10 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם ונדחתה גם בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון.

40.3 רע"פ 6032/15 רפעת אל וחידי נ' מדינת ישראל (21.9.2015) - המערער הורשע בביצוע שתי עבירות של גניבה ובשתי עבירות של התפרצות למבנה שאינו מגורים וביצוע גניבה, בכך שבשתי הזדמנויות, הגיע בשעת לילה מאוחרת, עם רכבו לבית עסק, התפרץ לעסק בכך שטיפס על הגדר ונכנס דרך החלון, בהזדמנות אחת גנב מהעסק כספת, שהכילה בין היתר טבעת זהב והמחאה ע"ס 1,000 ₪, וכן קופה קטנה, ובשני, גנב שקית קפה ובקבוק בושם. בית המשפט שקל את הודאתו, תסקיר חיובי שניתן בעניינו והליך שיקומי משמעותי שעבר, וגזר עליו עונש של מאסרים מותנים, צו מבחן ופיצוי סמלי למתלונן. כמו כן, חולט רכבו של המערער ששימש לביצוע העבירות. הערעור ובקשת רשות הערעור שהתמקדו בשאלת חילוט הרכב, נדחו.

40.4 עפ"ג (י-ם) 43859-12-19 אבו סביתאן נ' מדינת ישראל (28.6.2020) - הנאשם הורשע בשתי עבירות של התפרצות למקום שאינו מגורים וגניבה וגרימת היזק בזדון, בכך שהתפרץ לשני בתי עסק; באחד, גרם נזק לקופה ונטל כסף ואופניים חשמליים, בשני, נטל בקבוקי אלכוהול מסוגים שונים. הנאשם נידון ל-14 חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר על תנאי בן 7 חודשי במצטבר והיתר הפועלו בחופף כך שהוטל עליו 21 חודשי מאסר.

40.5 עפ"ג (י-ם) 14022-09-19 לוי נ' מדינת ישראל (16.2.2020) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בהתפרצות לחנות וביצוע גניבה (4 עבירות), בכך שעשה שימוש בצרור מפתחות שקיבל לידיו בעת שעבד בבית העסק, ובחמש הזדמנויות שונות נכנס לעסק, ליקט כספים קופות צדקה, ומילא שקיות עם מוצרי החנות. המערער נדון ל-5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, 6 חודשי מאסר על תנאי, פיצוי למתלונן בסך ₪ 2,000, התחייבות עצמית וצו מבחן לשנה הערעור הופנה כנגד חומרת עונש המאסר לריצוי בעבודות שירות, זאת נוכח תסקיר חיובי והליך שיקומי. ערעורו על גזר הדין נדחה.

- 40.6 עפ"ג (מרכז) 25848-04-19 שעירי נ' מדינת ישראל (2.7.2019) - בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם, שהורשע בביצוע עבירות התפרצות לבית עסק, גניבה והיזק לרכוש במזיד, בכך שהתפרץ לחנות שהיתה סגורה וריקה וגנב מתוכה כ- 100 שעונים שערכם ₪ 15,000 ונדון ל- 14 חודשי מאסר בפועל וכן להפעלת מאסרים מותנים, בחופף ובמצטבר, כך שסך הכול ירצה 20 חודשי מאסר.
- 40.7 עפ"ג (י-ם) 17761-02-18 אבו סנינה נ' מדינת ישראל (27.1.19) - הנאשם הורשע בעבירות של התפרצות לבנין שאינו מקום מגורים וביצוע גניבה ובעבירה של שינוי זהות של רכב ונידון ל-12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי. כן, חולט הרכב בו בוצעה העבירה. במקרה זה, הנאשם התפרץ ביחד עם אחר לחנות אטליז וגנב ממנה רכוש בשווי של כ-12,000 ₪. ערעור הנאשם נדחה, תוך שערכאת הערעור ציינה כי: "מקובל עלינו כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם למעשיו של המערער עומד על מאסר בפועל של מספר חודשים".
- 40.8 עפ"ג (חי') 4893-07-17 דהן נ' מדינת ישראל (20.7.2017) - הנאשם הורשע בביצוע עבירה של פריצה בצוותא לבית עסק. הנאשם ביחד עם אחר נכנסו לעסק, באמצעות הזזת חלון וגרמו נזק לרכוש בבית העסק. הגניבה לא יצאה אל הפועל לאחר שהנאשם ושותפו נתפסו בכף. בית משפט קבע מתחם ענישה, הנע בין 6 - 18 חודשי מאסר בפועל והטיל על הנאשם, בעל עבר פלילי, 7 חודשי מאסר ועונשים נלווים שכן הנאשם לא הציג מסמכים רפואיים בפני הממונה על ע"ש. בית משפט המחוזי קיבל את הערעור על חומרת העונש וקבע כי יש להקל בעונשו של הנאשם לאור מחלתו הנפשית והטיל עליו 6 חודשי מאסר לריצוי דרך עבודות שירות.
- 40.9 עפ"ג (ת"א) 62378-11-15 צדיק נפתלי נ' מדינת ישראל (30.12.2015) - המערער הורשע בעבירות התפרצות למבנה שאינו מקום מגורים וביצוע גניבה, בכך שגנב קופת צדקה שהיתה מונחת בעסקים מסוימים ולקח את תכולתה ובאישום נוסף של גניבת זוג אופניים. בית המשפט השלום גזר על הנאשם עונש כולל ל 18 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים. בית המשפט המחוזי הקל את עונשו של הנאשם, ל - 14 חודשי מאסר סה"כ, אך לא התערב בקביעת מתחם הענישה, שקבע בית משפט השלום, ככזה הנע בין מאסר בדרך של עבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר.
- 40.10 עפ"ג (י-ם) 34058-02-14 אלקיים נ' מדינת ישראל (1.7.14) - הנאשם, ביחד עם קטין, התפרץ לחדר מזוודות בבית מלון וגנב מחשב נייד. נקבע מתחם ענישה, הנע בין עונש לנשיאה בדרך של עבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר, ועל הנאשם הוטלו 5 חודשי מאסר לנשיאה בדרך של עבודות השירות. בית המשפט המחוזי לא התערב, וקבע כי המתחם שנקבע הולם את מהות העבירה ונסיבות ביצועה וכך גם העונש שהוטל.
- 40.11 עפ"ג (מרכז) 45586-02-14 ויקטור טרנוב נ' מדינת ישראל (13.5.2014) - התקבל ערעורו של נאשם, אשר הורשע על יסוד הודאתו, בהתפרצות למשרדי חברה והחזקת סם לשימוש עצמי. בערכאה הדיונית נקבע מתחם העונש ההולם הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל, אשר אושר בערעור. על הנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל לצד הפעלת מאסר מותנה בן 12 כשחציו במצטבר ומאסר מותנה.

41. להשלמת התמונה, אתייחס בקצרה לפסיקה שהוגשה ע"י הצדדים לעניין העונש; את גזרי הדין שהגישה המאשימה לעיוני מצאתי כבלתי רלוונטיים - שכן הם עוסקים כולם בעבירות של התפרצות לבית מגורים; ב - ת"פ 17233-01-18 (ראשל"צ) מדינת ישראל נ' דדון (המתחם שנקבע עוסק בעבירת התפרצות לבית מגורים ולעניין נסיבות הנאשם עצמו עמד בית המשפט על עברו הפלילי המכביד); ב - עפ"ג 29045-12-21 שמאסנה נ' מדינת ישראל בית המשפט מתייחס באופן פרטני לחומרה הטמונה בעבירה של התפרצות לבית מגורים, מעשה שמותר חותם טראומתי על יושבי הבית; וגם ב - ת"פ 60446-09-19 (רח') מדינת ישראל נ' אבו ראשד, שניתן ע"י מותב זה, ניתנה התייחסות ספציפית (בפס' 22 לגזר הדין) לחומרה היתרה בעבירת ההתפרצות לבית מגורים על כל המשמעויות הנלוות לכך. מתחמי הענישה בעבירה זו הינם גבוהים מאלו של עבירת התפרצות לבית עסק, ובראיתי אין לגזור מהם גזירה שווה על ענייננו. בהמשך לכך, אף העונש לו עותרת המאשימה בענייננו אינו הולם את נסיבות המקרה. באשר לפסיקה שהוגשה ע"י ב"כ הנאשם 2 (ת"פ ראשל"צ) 35165-12-21 מדינת ישראל נ' סובורוב; עפ"ג (י-ם) 54218-01-14 עמיהוד נ' מדינת ישראל; עפ"ג (חי') מדינת ישראל נ' סבית; ת"פ (אש') 17120-09-20 מדינת ישראל נ' אייד חורטי; ת"פ (קריות) 32701-11-23 מדינת ישראל נ' אילייב, אני מוצאת אותם, ככלל, ככאלו המשקפים את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות בהן עסקינן.
- ב"כ הנאשם 1 הפנה בטיעוניו, לעניין העונש ל - רע"פ 4830/20 סויסה נ' מדינת ישראל שמשקף גם כן, לטעמי, את מתחם הענישה הרלוונטי לענייננו. יתר הפסיקה שהוגשה ע"י ב"כ הנאשם 1 עוסקת בטענת חלוף הזמן, לה אדרש בהמשך.
42. בשים לב לאמור לעיל, לנסיבות מקרה זה בראי הפסיקה, ולאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, לרבות מידת הפגיעה בערכים המוגנים, אני קובעת כי מתחם הענישה בענייננו נע בין 9 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים.
- נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות וגזירת העונש המתאים לנאשמים:
43. לא מצאתי נסיבות לחומרה או לקולה המצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם אותו קבעתי לעיל. לפיכך, יש לקבוע עונשם של הנאשמים בתוך המתחם תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כדלקמן;
44. הנאשם 1 בן 34, אב לשישה ילדים, הגדול ביניהם בין 9 שנים, תושב הפזורה הבדואית. הנאשם 1 אינו נותן את הדין לראשונה בחייו ולחובתו הרשעה מאוחרת לעבירות מושא ההליך שבכותרת, בעבירות דומות, של פריצה לרכב וניסיון גניבה, משנת 2020, וכן עבר פלילי ישן יותר, משנת 2010 ועובר לכך. בנוסף, לנאשם 1 הרשעות בגין עבירות תעבורה, האחרונות משנת 2022.

45. הנאשם 2, בן 36, גרוש ומתגורר בפזורה הבדואית, בעל רצף תעסוקתי בשנים האחרונות. לנאשם 2, הרשעות בעבירות רלוונטיות (האחרונה משנת 2018, שניתנה לאחר הגשת כתב האישום דן בגין עבירות גניבה והסגת גבול פלילית שבוצעו לפני כן), וכן הרשעה בעבירות של התפרצות לבניין שאינו בית מגורים ובצוע גניבה והפרת הוראה חוקית, משנת 2022, שבוצעו במועד המאוחר לאירוע מושא ההליך שבכותרת.
46. הנאשמים הורשעו לאחר ניהול הליך, עובדה זו אינה נזקפת לחובתם, אך הם אינם זכאים להקלה הניתנת לנאשמים שבוחרים להודות וליטול אחריות על מעשיהם.
47. טיעון מרכזי של ההגנה, עניינו בחלוקה הזמן מאז ביצוע העבירות כשיקול משמעותי לקולה; לעניין זה נטען, כי היות ועסקינן בעבירות שבוצעו בחודש אוגוסט 2017, הרי חלוקה הזמן המשמעותי מצדיק את מיקום הנאשמים בתחתית מתחם הענישה והסתפקות בעונש של מאסר בדרך של עבודות שירות, בשים לב למשמעויות הכרוכות בניהול הליך פלילי למשך פרק זמן כה משמעותי על חיי הנאשמים וזכויותיהם. כתימוכין לטענה זו, הפנה ב"כ הנאשם 1, ל - ע"פ 2103/07 אביהו הורוביץ נ' מדינת ישראל (נבו 31.12.2008), להלן: "פס"ד הורוביץ".
48. טענה זו דינה שתתקבל, בחלקה בלבד, בנסיבותיו הספציפיות של המקרה דנן;
49. בפסק דין הורוביץ דלעיל, נכתב כי: "במישור העונש יש מקום להתחשבות בחלוקה הזמן ובהתארכות ההליכים, כל עוד לא צעדיו של הנאשם עצמו הם שגרמו אותם. היקף ההתחשבות בשיקול זה משתנה ממקרה למקרה בהתאם לנסיבות העניין ולשיקולים רלוונטיים. כך יש לבחון מהי סיבת התארכות ההליכים וכיצד התנהלו הצדדים במשפט. עוד יש להביא בחשבון את הנזק שנגרם לנאשם מעצם היותו עומד למשפט משך תקופה כה ארוכה, נזקים רגשיים, משפחתיים וממוניים שהביא עמו ההליך ואת היחס הראוי בין האינטרס הציבורי בניהול הליך ראוי ויעיל לבין אינטרסים ציבוריים אחרים שראוי שיבואו לידי ביטוי בגזירת העונש, גם אם נקודת האיזון בין האינטרסים השונים משתנה בשל חלוקה הזמן. במקרים קיצוניים בהם מדובר בהתמשכות הליכים משמעותית שאין לה הצדקה סבירה, ובשים לב ליתר הנסיבות, יהא אכן מקום לפטור נאשם מעונש מאסר בפועל."
50. ובהמשך: "לא כל התארכות של ההליכים עולה כדי עינוי דין וממילא גם אינה מהווה בהכרח פגיעה בזכות למשפט הוגן. מדובר בעניין להערכה על רקע נסיבות העניין. מעבר לכך, במישור העקרוני, אנו סבורים כי גם מקום שההליכים התארכו אין משמעם של דברים כי אינטרס ההרתעה שבענישה מאבד את כל משקלו. כוחו נחלש, אך הוא לא חדל להתקיים."
51. כן, נקבע בפסק הדין, כי "לא כל עיכוב נושא עליו 'שובר הנחה' הפוטר נאשם מעונש בכלל ומעונש מאסר בפרט. גם במצב מעין זה שומה על בית המשפט לבחון את מכלול האינטרסים הצריכים לענישה. מדובר בשיקול שעל בית המשפט לשקול ולקבוע מהו הביטוי ההולם לו בגזירת העונש."

52. נמצאנו למדים, כי אין בחלוף הזמן כשלעצמו בכדי להוות עילה אוטומטית לפטור מענישה ממשית, לרבות בדרך של מאסר בפועל, וכי אין בו בכדי להצביע בהכרח על פגיעה בזכות למשפט הוגן, אלא שבהינתן חלוף זמן על בית המשפט לבחון את נסיבות המקרה בכללותן, את העילה להימנעות מהעילוי והאם זו נבעה מהתנהלותם של הנאשמים, אם לאו, לצד מכלול האינטרסים הצריכים לענישה;
53. במקרה דנן, הוגש כתב האישום כנגד הנאשמים חודשים בודדים לאחר ביצוע העבירות, אולם ניהול ההליך עצמו נמשך מספר שנים; הסיבה לכך נעוצה בחלקה בהתנהלות הנאשמים ובחלקה בנסיבות אחרות. במה דברים אמורים? לאורך ניהול ההליך המשפטי (בשלבי ההקראה ובשלב ההוכחות) נעדר הנאשם 2 היעדרויות חוזרות מן הדיונים, במחצית מהמקרים - לאחר שבית המשפט שוכנע כי הנאשם 2 הודע בדבר מועד הדיון והוזהר בדבר חובת התייצבותו - נשמעו הראיות בהיעדרו, לנאשם 1 היו מספר היעדרויות (אם כי מצומצם יותר), בשלב הכרעת הדין והטיעונים לעונש; שמיעת הראיות נמשכה פרק זמן ארוך יחסית הן בשל דחיות שנבעו ממצב החירום שהוכרז בשל התפשטות מגיפת הקורונה, וכן לאור היקף העדויות שנדרשה שמיעתן, לרבות עדויות מומחים, בירור טענת אין להשיב לאשמה, פרק הזמן הנוסף שנדרש לניהול ההליך הערעור על הכרעת הדין וכן מלחמת חרבות ברזל. לא נעלמה מעיני בית המשפט המשמעות של ניהול ההליך משפטי למשך פרק זמן כה ארוך על הנאשמים, ויחד עם זאת סבורני כי אין עסקין במקרה קיצוני של התמשכות הליכים שאין לה הצדקה סבירה. בד בבד, מתקיימים בענייננו שיקולי ענישה רלוונטיים שיש ליתן להם ביטוי בענישה הולמת - לרבות הצורך בהרתעת היחיד והרבים; עסקין בעבירות חמורות, שבוצעו תוך פגיעה משמעותית בערכים החברתיים המוגנים והכל כפי שתואר בהרחבה לעיל, בעברם של שני הנאשמים שביצעו את העבירות הרשעות קודמות בגין עבירות דומות וכל אחד מהם ביצע עבירות רכוש נוספות, תוך כדי ניהול ההליך שבכותרת באופן המלמד על היעדר הרתעה מלשוב ולבצע עבירות מאותו סוג ועל העובדה שניהול ההליך הפלילי כנגדם לא היווה עבורם גורם מרסן, מרתיע או ממתן. במצב דברים זה ובאין כל אופק שיקומי בעניינם של הנאשמים, הרי הסיכון להישנות ביצוע עבירות על ידם הינו משמעותי.
54. במכלול השיקולים שפורטו לעיל הגעתי לכלל מסקנה, כי אף שאינטרס ההרתעה נחלש ונשחק בעטיו של חלוף הזמן, הוא עודנו קיים וממשי, ולמרות שיש ליתן לו משקל משמעותי לקולה בגזירת הדין, אין בו בכדי להביא למיקום נאשמים ברף התחתון של מתחם הענישה אותו קבעתי לעיל, וממילא אין בו כדי להביא לסטיה ממנו לקולה.
55. בטרם סיום אבהיר, כי לא מצאתי להבחין בעונשם של הנאשמים ביחס לחלקם בביצוע העבירות; הנאשמים תכננו וביצעו יחד עם העבירות; הגיעו בצוותא לזירה במטרה לבצע את ההתפרצויות והגניבה תוך שימוש ברכבו של הנאשם 1; בעוד שהנאשם 1 המתין ברכב בקרבת מקום, הנאשם 2 נכנס אל מתחם המשרדים וביצע את ההתפרצויות, את הכספת שעקר וגנב הוציא ומסר לנאשם 1 שהכניסה לרכבו; בנסיבות אלו אין מקום ליתן משקל משמעותי לתפקיד הפיזי של כל אחד מהנאשמים, שכן חלקו של כל אחד מהם תרם תרומה משמעותית והכרחית לביצוען של העבירות (ר', למשל, ע"פ 4182/10 אגריה נ' מדינת ישראל; ע"פ 4194/19 דרויש נ' מדינת ישראל). אבהיר, כי גם נסיבותיהם האישיות ועברם הפלילי של הנאשמים, כפי שפורטו לעיל, לא העלו בראיית הצדקה ממשית ליצור הבחנה ביניהם בגזירת העונש.

56. ביחס לרכיבי הענישה הכספיים, מצאתי להשית על הנאשמים קנס כחלק מהצורך בענישה ממשית, אך בשיעור נמוך באופן יחסי שיתן ביטוי לחלוף הזמן ויתחשב בנסיבותיהם האישיות, וכן מצאתי לחייבם בפיצוי לבעלי המשרדים (עדי תביעה 1 ו- 2), שגם שיעורו אינו גבוה באופן יחסי, זאת בשים לב לכך, ששיעור הנזק שנגרם בפריצה והיקפו לא הוכחו.
57. באשר לרכבו של הנאשם 1, אשר שימש את הנאשמים בביצוע העבירות, המאשימה לא עתרה לחלטו, על אף שהיה ביכולתה לעשות כן, ולפיכך בית המשפט לא ישים עצמו יותר קטגור מהקטגור.
- סוף דבר
58. לאחר שבחנתי את מכלול נסיבות המקרה בראי כל השיקולים שפורטו לעיל, אני גוזרת על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:
- א. 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצר, על פי רישומי שב"ס.
- ב. 4 חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יבצע בתוך 3 שנים ממועד שחרורו ממאסר עבירת רכוש מסוג עוון.
- ג. 7 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יבצע בתוך 3 שנים ממועד שחרורו ממאסר עבירת רכוש מסוג פשע.
- ד. קנס ע"ס 1,000 ₪, או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 02.03.25.
- ה. פיצוי כספי לע.ת. 2, בסך של 1,500 ₪, שישולם עד ליום 02.02.25.
- ו. פיצוי כספי לע.ת. 1 בסך של 2,500, הפיצוי ישולם עד 02.02.25.
- ככל שהופקדו סכומים ע"י הנאשמים במסגרת הליכי המעצר, הם יקוזזו לטובת הפיצוי למתלוננים.
- ניתן צו כללי למוצגים.
- זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי מרכז לוד בתוך 45 ימים מהיום.
- ניתן היום, א' כסלו תשפ"ה, 02 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.